

Rozjímanie na piatok 23. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 23. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježiš
prišiel spasiť, nie odsúdiť;
rozpoznať brvno vo vlastnom
oku; brániť spôsob bytia
druhých.

„JA SOM PRIŠIEL na svet ako svetlo,
aby nik, kto verí vo mňa, neostal vo
tmách. Ak niekto počúva moje slová,
a nezachováva ich, ja ho nesúdim,
lebo som neprišiel svet súdiť, ale svet
spasiť“ (Jn 12, 46-47).

Ježiš sa takto vyjadril v dňoch pred Veľkou nocou, keď sa tlak niektorých Židov stal neúnosným. Autority ľudu, ktoré ho obklopujú a neskrývane obťažujú, kritizujú každé jeho slovo, odsudzujú jeho úmysly a obviňujú ho aj vtedy, keď robí zázraky. Nič z toho, čo Ježiš robí alebo hovorí, ich neuspokojuje. V kontraste s týmto prostredím im však Majster pripomína, že prišiel na svet, aby zachraňoval, nie aby odsudzoval; vždy vychádza v ústrety tým, ktorí to potrebujú, bez posudzovania a kladenia podmienok.

Tento Ježišov postoj je príťažlivý a vzrušujúci a v našej snahe nechať v sebe žiť Krista je prirodzené, že sa snažíme o rovnaký prístup ku všetkým ľuďom. Ak sa ani Boží Syn, Ježiš Kristus, nepozera na svojho blížneho s úmyslom odsudzovať, my máme ešte menší dôvod tak robiť. Keď odsudzujeme druhých, je to naše vlastné srdce, ktoré je zasiahnuté

špirálou sebecka. Preto môžeme požiadať samotného Ježiša Krista, aby nám pomohol formovať naše vnútro na jeho obraz. „Názorne a žartovne,“ napísal svätý Josemaría, „som vás oboznámil s rôznymi dojmami, ktoré má človek z toho istého javu v závislosti od toho, či sa naň pozerá s láskou alebo bez nej. Povedal som vám – a odpusťte mi, lebo je to veľmi názorné –, že o dieťati, ktoré chodí s prstom v nose, návštevníci hovoria: *Aké nechutné!*, zatiaľ čo jeho matka hovorí: *Bude z neho bádateľ!* (...) Pozrite sa na svojich bratov a sestry s láskou a prídete k záveru – plní lásky – že všetci sme *bádateľmi!*“[1].

V JEDNOM z Lukášových podobenstiev Pán ponúka svojim učeníkom nasledujúci obraz: „Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a

vo vlastnom oku brvno nezbadáš?
Ako môžeš povedať svojmu bratovi:
Brat môj, dovoľ, vyberiem ti smietku,
čo máš v oku, keď vo svojom
vlastnom oku brvno nevidíš?“ (Lk 6,
41-42). Všetci máme tendenciu
rýchlejšie posudzovať správanie
iných ako svoje vlastné. Pán však
hovorí jasne a trvá na tom: ak
chceme zlepšiť prostredie a ľudí
okolo nás, cesta vedie cez zlepšenie
nás samých: očistiť si najprv vlastné
oči, nechať sa dotknúť Božím
milosrdenstvom.

Svätý Cyril Alexandrijský to
komentuje takto: „Prečo súdite, keď
Majster ešte nesúdil? Ak ja nesúdim,
hovorí Ježiš, nesúďte ani vy, ktorí ste
mojimi učeníkmi. Je možné, že sa
previniš voči tomu, koho súdiš“[2].
Skôr než začneme uvažovať o
správaní našich bratov, Ježiš nás
povzbudzuje, aby sme sa úprimne
pozreli do vnútra svojho srdca. Len
vtedy budeme z osobnej pokory

schopní jasnejšie vidieť to, čo nás obklopuje. Úprimné sebaskúmanie, ktoré vedie k sebapoznaniu, je prvým krokom pred tým, než niekoho opravíme. Tým, že objavíme brvno vo vlastnom oku, je možné, aby škvrny v iných nadobudli iný reliéf alebo iný rozmer: sme naplnení nádejou, pretože vieme, že ten, kto sa na nás pozerá, je Boh plný milosrdenstva.

„Keď sme povinní opravovať alebo karhať,“ napísal svätý Augustín, komentujúc tento úryvok, „venujme svedomitú pozornosť nasledujúcej otázke: Nikdy sme neupadli do tejto chyby? Boli sme z nej niekedy vyliečení? Aj keď sme sa jej nikdy nedopustili, pamätajme, že sme ľudia a že sme do nej mohli upadnúť. Na druhej strane, ak sme sa jej v minulosti dopustili, pamätajme na svoju krehkosť, aby nás dobrotivosť viedla k náprave“[3].

.....

JEŽIŠ od nás opakovane žiada, aby sme rozvíjali „pohľad, ktorý sa nezastavuje pri vonkajšku, ale smeruje k srdcu“[\[4\]](#). Tým, že rešpektujeme to, akí sú druhí, je jasné, že nemáme v úmysle formovať ich podľa vlastných kritérií alebo preferencií. Takto sa ľudia okolo nás budú cítiť skutočne slobodní a uvedomia si, že jediné, čo nás zaujíma, je, aby boli šťastní a svätí. Svätý Josemaría povedal, že svojim deťom chce ako dedičstvo zanechať „lásku k slobode a dobrej nálade“[\[5\]](#). Tieto dve skutočnosti nás povedú k tomu, aby sme sa na našich bratov a sestry pozerali tak, že sa vždy zameriame na pozitívnu, ba dokonca zábavnú stránku každého z nich a vždy budeme brániť ich slobodu.

Potom prípadné nedostatky druhých nebudú neprekonateľnými prekážkami, ale budú príležitosťou

modliť sa za daného človeka a prejavovať mu autentickú lásku, ktorá nekladie podmienky. Aj keď chceme niekomu pomôcť, aby sa napravil, môžeme hovoriť úprimne a odovzdať mu to, čo vidíme, aby sa v Božej prítomnosti skúmal a prijal rozhodnutie; to však nevedie k postoju vyčítania, zaujatia odstupu alebo posudzovania jeho úmyslov. „Ak chceme ísť Ježišovou cestou, musíme byť pred Otcom skôr obhajcami druhých než žalobcami. Keď na druhom vidíš niečo škaredé, choď sa modliť a brániť ho pred Otcom, ako to robí Ježiš. Modli sa za neho, ale nesúď ho!“[6]. Našťastie len Boh, ktorý pozná hĺbku našich srdc, vie dať správnu váhu udalostiam v živote každého z nás.

Panna Mária je prvá, ktorá sa nás zastáva; ona sa s materinským srdcom pozerá na naše talenty a nedostatky. Môžeme ju poprosiť, aby nám jemne pomohla objaviť *brvno* v

našich očiach, aby sme aj my,
podobne ako Ona, mohli reagovať
modlitbou a láskou na malé *smietky*,
ktoré vidíme v očiach našich bratov a
sestier.

[1] Svätý Josemaría, *List* 27, bod 35.

[2] Svätý Cyril Alexandrijský,
Komentár k Lukášovmu evanjeliu, 6,
PG 72, 601-604.

[3] Svätý Augustín, *Výklad kázne na
vrchu*, č. 19.

[4] František, *Anjel Pána*, 27-VI-2021.

[5] Svätý Josemaría, *Listy* 24, bod 22.

[6] František, *Homília*, 23-VI-2014.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/piatok-23-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/piatok-23-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (13.02.2026)